

Preus de subscripció
3 mesos. . . 0 75 ps.
6 » . . . 1'50 »
Un añ. . . 3'00 »
Als venedors 25 ejs.
0'75 ptes.

Valencia Nòva

Preus dels anuncis
Telegràfics de 15 paraules 1'00 pta.
Cada paraula que passe de les 15 0'5
També especials a preus arreglats

SEMANARI REGIONALISTE

Defensor del Comers, Industria, Lliteratura, Cultura é Higiene y de tot quant pugua interesar á la Regió

Número solt, 5 céntims

La correspondencia al Director

APAREIX ELS DUMENCHES

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Plasa d' Espartero, núm. 3, entresuelo

Valencia-(Grao)

Número atrasat, 10 céntims

No se tornen els originals

APAREIX ELS DUMENCHES

SALUTACIÓ

Una colla de joves tan amants de nostres tradicions y costums, desitjosos del progrés y engrandiment de nostra patria, vos demana á tots vostra ajuda y entusiasme; baix la bandera que despleguem caben tots, un sol pensament nos guía, la defensa de Valencia y sa regió; per aixó vos cridem á tots los valencians: «prou de lluytes y de odís que ningun producte nos dóna, uníse davant del enemic comú, fem la unió de tots los valencians, pero no accidental y artificiosa com hasd' ara, sino ferma, que siga defensa de nostra terra, que defenga la personalitat de Valencia y sos interesos, fem un fex de nostres forces y alsém per damunt de tot la bandera valenciana, símbol de nostre ideal.

Esta es la rahó de nostra existencia y á asó venim; á alsar cors y á elevar pensaments; á que los valencians treballen per Valencia; á recordarlos la obligació que tenen de ferla gran, ferma y rica.

Y ara un saludo á la premsa valenciana.

LA REDACSIÓ

QUI SOM

Cuant s' entra per primer vegá en una casa, después de saludar, se sól dir qu' es el qu' entra y qué es lo que vol. Pues així mateixa, nosatros, después de haber donat nostra salutació sansera de veritat, al entrar en el estadi de la premsa y presentarnos per primer vegá á nostres volguts paisans, sé creem obligats á dirlos qui som; y allá anem:

VALENCIA NÓVA, será un semanari purament regionaliste y per lo tant, no tindrà més política que defendre els interesos de son regió y aplaudirá á tot aquell qu' els defenga, sinse mirar color polítich, així mateix, sensurarà al que sent son obligació, no heu fasa.

VALENCIA NÓVA, será un asicat constant contra la premsa seria, quant crega que no cumplix en son deure.

VALENCIA NÓVA, no admitirá subensións de res, ni per res y en tots els asunts que emprenga, parlará clar y net.

VALENCIA NÓVA, quant emprenga una campanya, no parará hasta rematarla bé y en honra.

VALENCIA NÓVA, admitirá totes les denunsies que se li fassen, per faltes de sanitat, urbanisació y moralitat administrativa.

VALENCIA NÓVA, es de tots els bons valencians y está á la seua disposició en benefisi de Valencia. Tot asó es, VALENCIA NÓVA.

"Valencia Nòva" y el directe

Dominats per el Poder Sentral, perduda la personalitat regional y olvidats nostres records antics, hui en dia no existim més que com á mancos tributaris y sumisos vasalls. Així es, que nos abofetechen, nos despresien, nos fan les més inicues humiliacions, y encara es llevem el sombrero y doblem la espina pera dir molt sumisos y cortesos «Servidor de vosté». ¿Y es posible tanta humillació? ¿Y han de consentir sempre consternats, les vergoñes que nos oferixen?

No. Es presis que despertem, que fem un esfor, pera que abandonant nostra apatia, recobrem nostre antic prestechi y tornem á ser els que forem, es dir, dignes de poderse dir fills del Sid. La Valencia vella, angustiosa y claudicá, ha dimitit y d' ella, no deu de quedar ni el recort. La Valencia nòva, la de hui, deu de constituirse, de trosos de ánima de cada valensiá. El que no se senta inspirat per el amor á la terra, deu de deixarnos lliure el camí, perque de hui en avant anem á reclamar y ha obtindre lo nostre, lo que de chustisia nos perteneixia y pera lo qual traurem totes les nostres forces y estarem sempre disposats á obtindre la victoria per les bones ó per les males.

Valencia demana en molta chustisia el directe, y el conseguirá, ó deixará de existir, es cuestió ya, de amor propi; de vida ó mort. Valencia tributa 60 millóns al añ y en té 20 de gastos. Barcelona ne tributa 75 y ne té 60: de lo cual se de duix que la fiuca Barcelona li rendix al Govern 15 millóns al añ y la de Valencia 40, els que san diu Madrid, molt tranquilament en sons mans llaves, y quant se trata de otorgarnos una mala carretera, ó un simple ferrocarril directe, ya veem á quin extrem nos toca arribar. ¿Tenim rahó pera demanar el directe? ¿Y en cara ya qui diu que han propasat els límits de la prudéncia?

Ya qu' estar enterats de lo que nosatros li entreguem al Govern y de lo que este nos torna.

Però es que nos ha conegut, y sap que no rallarem més alt.

Deu dies ha estat la comisió en Madrid sufrint amargures, afronts y desilusions y res s' ha conseguit. Res, perque si se fien de les paraules, y no se posen ahon nos perteneixia, no tindrem el directe. Per lo tant, obrem nosatros per si mateixos, si el volem y no se fien dels que traten de enguñarnos. La majoria dels consellers de les compañies del Norte y Michidia, son... grans personachos, son... formaes per persones molt influents respecte als que nos han de concedir el directe, este no combé a dites compañies, entonses pues, fasilment se dedux que si nosatros no sei fem per damunt de tot y de tois no el tindrem, ya que cada ú obra segon son combeniencia. Quant la comisió s' en ana a Madrid digué: *Volvéremos con el directo ó con nuestras dimisiones*, y han tornat, siuse una cosa ni atra. ¿Y es esta la conducta que debien haber seguit? Francament pariant, no. Puesto que tot valensiá que desempeña un carrech public debia haber presentat la dimisió y crearli al Govern una crisis. Però anem que la apuesta está en pié, y may es tart quant s'

arriba, si s' arriba pera be. Entre uns y atres, diuen que se farà la terser subasta en la garantía del 5 per 100. Pues be; tingau en conter que si Valencia, Madrid y tots aquells pobles que estiguen interesats en la construcció del directe, no contribuixen en el sen capital, no achuden en la medida de les seues forces, no haurá ninguna empresa que heu manprengé. Per lo tant, no tot han de ser paraules, sino obres. Deu constituirse una Ohunta de Defensa qu' estiga sempre disposta á fer cumplir la promesa, esta Ohunta, deu obrir llistes de suscripció pera que per mich de accións de 100 pesetes, se pugua aportar algua capital pera anar ó achudar anar á la subasta. Cada valensiá deu achudar en la medida de les seues forces y el que de per si no pugua traure ninguna acció, que s' achunte en atres pera poder traurela. Nosatros, els humildes valencians, els que no podent acallar els inmensos crits de indignació, que llansa el nostre esperit al vore el despresit que fan de mosatros tots y de nostra ben volguda patria s' han desidit traure á llum este semanari, pera manifestar nostra més enérgica protesta. Nosatros en nom de VALENCIA NÓVA se suscribim per una acció de 500 pesetes, si se porta tal idea a efecte. Asó en nom del semanari; y particularment, oferim, anar de casa en casa si fora posible, pera achuntar molts poquets que fassen un molt.

Este es el nostre pensar y lo que creem que deu ferse si volem tindre el directe.

Himne de llibertat

Per els monts jégants
resonen vibrants
els échos de cantos
virils y guerrers.
Encosa de amor,
ab noble cor,
en sa gerador
la raça desparta....

Es la raça en que dorm el coratge
dels valents sarrasins esforçats:
es la raça dels fermes unionistes
que moriren per ses libertats.

Sa acabaren afronts y dominis
que sufrirem humils y abatuts;
ya la raça desperta a la lluyta
per sa llengua y «usatjes» perduts!

...Morí la pau que regnava
y devaluava
per les hórtes llevantines,
y ara l' omplin nostra terra
vns de guerra
que la lluren d' esclavatge.

Y al vent ondeja orgullosa, com herald de
(la victoria,
la bandera de les quatre barres de sang y de
(glória.

El odiat centralisme s' derrumba;
la Nació torna á ser lliure y forta
y resonen vibrants cantos y vitors
entre 'ls fruyts sanguinosos de l' hórta!
Y floreix el liri blau
de la pau....

Y al vent ondeja orgullosa, com insignia
(sacroscante,
la bandera de les quatre barres de sang,
(trionfanta!

J. M. MUSTIELES

¡Valencians, despertem!

¿En qué pensem valencians?

Seguix sent nostra ben volguda Valencia la senisienta d' España, seguixen regatejannos totes les nostres aspiracions y moltes d' elles ca si totes, se queden sinse satisfacció. Valencians el Govern mos traue anualment 60 millóns y en cambi, posa trabes á totes nostres iniciatives y desichos d' engrandiment, tratannos com á paletos, al destinar vergoñoses sumes pera l' enseñansa, obres públiques y demás necesitats de la rechió. Y no es asó lo dolorós, sino que no satisfet en explotarnos de la manera tan infuca como heu fá, encara mos insulta y es burla.

¡Pobra Valencial Nostra existencia es una lucha contra el Poder Sentral, contra els de Madrid, están en continua oposició, y com es natural, en tota es se de luches, pert el més flux. Pues be. Si es així, ¿a qué aguardem els valencians? ¿a qué aguardem pera achuntarse tots olvidant nostre color polític, y en el elevat esperit de defendre nostra terra? No heu retrasem més y anem á per nostra redensió.

Ya un axioma que diu: *Las partes componen el todo*. Pues si aixó es així, pera qu' el tot siga perfecte, presisa que heu siguen les parts. Entonses, rechenereuse les rechións españolas, y quant estes huestiguen, España, estaria rechenera. ¿Y com s' han de rechenerar? Pues olvidant tot ciudadá les diferensies polítiques que pugua tindre en els seus semechans y achuntarse pera luchar en benefisi de la seua rechió contra el poder central y poderse administrar cada rechió de per sí, sinse necesitat de ninguna tutela permisosa. Es fasil que perque defenem estes idees, mos se se tache de voler ser separatistes. No, molt al contrari. Els rechiionalistes, els que no tenen més credo ó ideal polític qu' el engrandiment y millora de la seua rechió; els que ans que polític son amans defensors de ella y treballen y luchan pera ferla digna de la nació que sempre fon gloriosa; els que al glorios crit de Vixca España han derramat la sanch en odioses guérras defenent lo que sols per el dret de conquista nos pertocaba; els que, en una paraula, han contribut á formar la historia de España, gloriosa algunes voltes; desdichada atres més, no podem dirse separatistes ni consentir que ningú naixcut mos eu diga. Ara té, si d' España no heu volem ser, de Madrid, si, de la villa del oso y del madroño, ahon acudix la aristocrasia territorial, la banca, els representans de la Nació, y disponen de la riquesa pública, ahon se consentren les grans empreses que obliguen á variar de pensar y sentir segons els convé als mangonechaors de la Nació, y disponen de la riquesa pública, ahon se consentren les grans empreses que obliguen a variar de pensar y sentir segons els convé als mangonechaors de la Nació, deixant a ésta desamparada y tant ella de per si que traure les seues naturals enerchies pera la propia defensa dels interesos de cada rechió, d' ésta capital que tan mal trata á les provinsies, d' esta chermanastra, que tan mal trata á les seus chermanes més chi. quietes, d' esta, si que volem separarse, volem, que cada ú menche segons treballe, y no treballar totes les rechións, pera que la